

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 453 8 pagini 15 bani Miercuri 29 august 1956

Cind spul Hunedoara, te gîndesci, cum e și firesc, în primul rînd la uriașii de oțel și flacăra

— la furnale, oțelării și laminoare —, la halele în care vîlesc mii de mașini, la toată puzderia de clădiri, instalații și agregate, cu un cuvînt la marele combinat siderurgic, creație demnă de toată lauda a regimului nostru.

Pînă acum cîțiva ani Hunedoara era un mic oraș industrial fără prea multă vază, cu un iz melancolic de vechi-me, cu o viață molcomă, monotonă chiar. Și deodată, întinerirea. În oraș și în afara lui au răsărit schele: zi și noapte, trenuri lungi aduceau mormane de materiale de construcții; cu alte trenuri veneau din toate colțurile țării mii de oameni. Și an de an, Hunedoara a crescut fără încetare, căpătînd o înfățișare cu totul nouă. Îi spunem azi cetate a fontei și oțelului. Denumirea de cetate este întemeiată însă numai în înțeles figurat, pentru că Hunedoara noastră de azi nu e o construcție tăcută și închisă în sine, între ziduri și turnuri de straiță, ci un adevărat oraș industrial modern. Ea trimite întregii țări pretioasele metale care se zămislesc în poiarul mereu nestîns al furnalelor și cuptoarelor sale.

Dar înăuntrul acestui oraș care poartă amorența atît de vie a veacului douăzeci se află și o cetate, în deplinul înțeles al cuvîntului. Martor al unor lumi și orînduri trecute, ea priveghează în tăcere minunata renaștere de azi a Hunedoarei. Altădată, castelul Huniașilor — despre el este vorba — era cea mai impunătoare construcție a orașului. Cocotat pe stîncile colțuroase ale dealului Sînpetru, între vădurile riurilor Zlăști și Cerna, el domina toată împrejurimea. Treptat însă, marile furnale, cosurile înalte și halele combinatului l-au dus oarecum în

LA CASTELUL HUNIAȘILOR

umbră prin erandarea proporțiilor lor. Castelul, cea mai veche și mai mare construcție medievală din țara noastră, rămîne totuși o bijuterie a orașului oricît de ciudată și anacronică ar părea vecinătatea sa cu combinatul siderurgic, — această construcție masivă a epocii socialismului.

Nu de mult hunedorenii au avut o plăcută surpriză. Într-una din seri, turnurile ascuțite ale bătrînei așezări de pe dealul Sînpetru s-au zmulș din întuneric, oferindu-le o imagine nouă, nevăzută încă, a castelului Huniașilor. În sălile și încăperile largi, în care veacuri de-a rîndul nu plîbîse decît flacăra galbenă a luminărilor, s-au aprins luminile electrice.

Începuse restaurarea acestui monument de mare valoare istorică și artistică. De fapt însă, cu mult mai înainte, un colectiv format din arhitecți, ingineri și istorici a cercetat temeinic documente și scraturi aflate în patrimoniul Academiei R.P.R. pentru ca restaurarea să fie cît mai autentică.

Izvoarele istorice cercetate au arătat că prin veacul al XIII-lea, probabil pe locul unui castru roman ale cărui urme s-au pierdut, a fost construită aici prima fortificație care străjuia Hunedoara. În anul 1409 fortificația aceasta a fost donată lui Voicu, tatăl lui Ioan Corvin, de către Sigismund, regele Ungariei. Ioan Corvin, de la a cărui moarte se împlinesc 500 de ani

în septembrie a.c. a mărit și reînalt fortificația, clădind un sol de bastioane pentru apărarea flancurilor cetății, împotriva invaziei turcești. Ajungînd guvernator al Ungariei, el transformă cetatea în minunatul castel a cărui înfățișare se păstrează în linii generale, pînă azi. După o strălucită victorie dobîndită la Belgrad împotriva turcilor, Ioan Corvin, a murit de ciumă. Soția lui, Elisabeta Szilagy a fost aceea care a desăvîrșit construcția castelului, în timpul domniei lui Matei Corvin, fiul lor. Mina aspră a istoriei a lăsat însă urme adînci pe zidurile somptuoasei clădiri. Trecut în stăpînirea mai multor familii de nobili, mistuit de incendii, castelul a suferit mai multe prefaceri și adăugiri, purtînd trăsăturile mai multor stiluri arhitectonice. Tocmai de aceea, pentru colectivul de restauratori sarcina cea mai grea constă în stabilirea cît mai exactă a înfățișării inițiale, pentru a o reda întocmai.

Pînă la 9 septembrie, în prima etapă a lucrărilor, va fi terminată sala cavalerilor unde va fi amenajat muzeul, vor fi restaurate curtea corvinesților și zidurile înconjurătoare, precum și poarta principală. Podurile și balustradele care se vor construi vor da vizitatorilor posibilitatea să viziteze toate sălile și turnurile.

Restaurarea castelului Huniașilor dovedește grija partidului și guvernului nostru pentru păstrarea monumentelor istorice și a valorilor artistice, ea constituind totodată o expresie a cinstirii de care poporul nostru o acordă strălucitei figuri a lui Ioan Corvin, cu prilejul împlinirii a 500 de ani de la moartea sa.

Cîntec despre partid

de Eugen Frunză

Cuvîntul libertate
Îl știm din moși-strămoși,
Cuvînt de dor și lupă
Din anii-ntunecoși

Dar dacă astăzi liberi
Trăim, nu robi sub cînt,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut...

Cuvîntul pace știm-l
Din vremuri strămoșești,
Prin veacuri îl purtăm
În dolne și povești

Dar dacă astăzi pacea
Ni-l lege și ni-l scut,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut...

Cuvîntul fericire
L-am spus din tată-n flu,
Un drum cîtam sub soare
Spre țărîmul auriu

Dar dacă astăzi mergem
Spre țărîm pe drum știut,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut...

O, cite dulci cuvinte
Le-am moștenit în grai
Doar bănuiam ce-nseamnă,
Ce tîlcuri au sub strai

Dar dacă astăzi tîlcul
Deplin l-am priceput,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut...

PURTĂM O MARE RĂSPUNDERE

De la întovărășire la colectivă

În primăvara anului acesta, un grup de întovărășiți din Siliștea Crucii, raionul Băilești, regiunea Craiova, a vizitat gospodăriile colective din Amzulești și Afumați. Unii dintre ei au mers și la colectiviști acasă.

— Ce-am văzut la Dinu Goanță din Amzulești m-a pus pe gânduri, a spus întovărășitul Constantin F. Pigulea oamenilor cu care s-a întâlnit a doua zi pe uliță. Înainte, a fost cel mai sărac om din sat, iar acum trăiește împărătește. Ogradă îi este plină de păsări. În pădulă are vreo 200 de cozarce de porumb, în magazie cel puțin 150 de băncioare de grâu, iar în pivniță damigene cu ulei, legume și multe altele.

La câteva zile Constantin F. Pigulea, Dumitru Belcineanu, Alexandru Marcov, Gheorghe Curcă și încă vreo patru întovărășiți din cei care au fost în vizită la cele două gospodării colective, au devenit cei mai înfocați agitatori din sat pentru trecerea la colectivă. Ei au făcut un plan de muncă în care au prevăzut organizarea de vizite și la alte gospodării colective frunțase din raion și regiune, specializate în creșterea animalelor, piscicultura și în alte ramuri.

Intr-o duminică dimineața un autocamion îi duse pe oameni la gospodăria colectivă din comuna Gighera, raionul Gura Jiului. De la început i-au întâmpinat fețe bucurate de oaspeți. Și-au strins frățeste minile, au făcut cunoștință și au pornit mai întâi să viziteze acareturile gospodăriei. În remiză au văzut numeroase plușuri, grape, prășitori și semănători curate și unse. Sub un șopron carele și căruțele, tinjalele și hamurile erau rânduite cu grijă. Au vizitat apoi grajdul vacilor care primesc o îngrijire foarte bună. De aceea unele vaci dau până la 20 de kilograme de lapte pe zi.

Oaspeții au mers și la cîmp. Au vizitat lanul de porumb pus în cuburi așezate în pătrat-floarea soarelui din soiul „Jdanov” și s-au oprit și pe la tarlău de lucernă ce se întindea până hăt-depart.

— Aveți nutreț berechet, zise un întovărășit.
— Ce, numai asta? se grăbi să răspundă unul dintre colectiviști. Să vedeți trifoiul, borceașul și sfecla furajeră. La toamnă umplem câteva silozuri de nutreț murat, că și vite avem peste 100 de capete.

Cu fiecare întrebare pusă și explicație dată, grupul de întovărășiți se dumirea tot mai mult că în gospodăria colectivă toate se fac cu rost și

chibzuit, iar rezultatele sînt cu mult mai bune față de cele din întovărășire. Chiar a doua zi după vizita făcută la Gighera, au mai hotărît să treacă la colectivă și Ioana Lazăr, Constantin Bistriceanu, Pascu I. Butoi și încă cîteva întovărășiți.

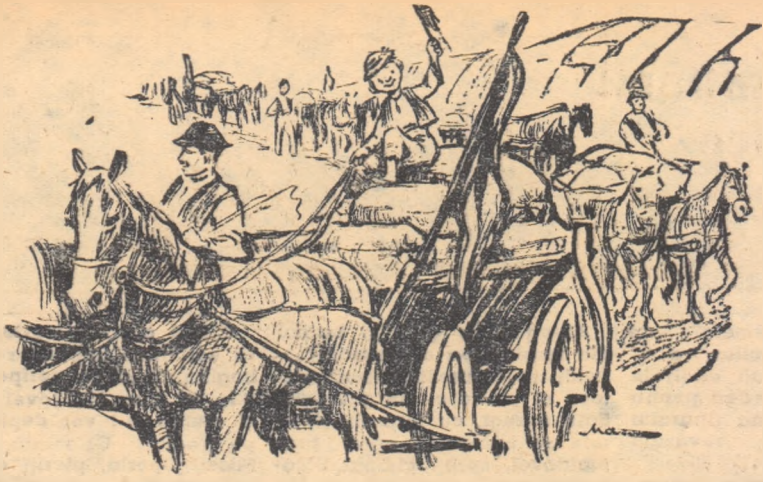
După cîteva săptămîni s-a organizat o vizită și la gospodăria colectivă din Rastu, gospodărie cu un pronunțat caracter piscicol. Tocmai în ziua aceea se împărțea avansul de bani, brînză și pește. Era al doilea avans pe care îl primise colectivitatea de la începutul anului. Mare le-a fost mirarea oaspeților cînd au văzut că fostul cioban al satului, acum cioban în gospodăria colectivă, a primit cîteva mii de lei și multe kilograme de brînză și pește. Omul ăsta a locuit ani de zile într-o cocioabă dărăpănată, învelită cu paie. Dar casa veche a rămas doar ca o amintire tristă a trecutului. Alături se ridică semeață o casă nouă, cu patru camere, construită din cărămidă și învelită cu țiglă.

Vizita aceasta la gospodăria colectivă din Rastu i-a făcut să se hotărăscă să treacă la colectivă și pe întovărășiții Dușă Silvestru, Ion Langă, Florea Șt. Badea și pe mulți alții. Așa că la 15 iulie a.c. 30 de familii din Siliștea Crucii au sărbătorit inaugurarea gospodăriei colective căreia i-au pus numele „Înainte”. Asta nu înseamnă că întovărășirea agricolă care poartă același nume, s-a destrămat. Nu, căci au mai rămas intrinsa 185 de membri, toți nerăbdători să vadă cum merg treburile în colectivă.

Din primele zile colectivității și-au rinduit cu temei munca. Atelajele au fost repartizate pe oameni, iar echipele organizate pe ulițe și pe bază de rudenie. Cu banii luați cu împrumut de la bancă vor cumpăra peste cîteva zile 100 de oi de rasă. Peste cîteva luni vor înființa și ferme de porci și păsări. Pentru la anul, colectivității și-au pus în plan să cumpere un motor cu care să tragă apă din piriul Eruga pentru a iriga cele 3 hectare de grădină de zarzaryat și să amenajeze 2 eleștee de pește.

Iată dar primele roade ale vizitelor făcute. Și ele vor crește cu atît mai mult cu cît colectivității din Siliștea Crucii vor căuta să pună în practică toate învățăturile căpătate, știind că poartă o mare răspundere în atragerea în gospodărie a tuturor țăranilor muncitori din comună.

ION BELCIUGAN

Un convoaie pe Mureș

Cerul Ardealului era senin și parcă mai înalt în dimineața aceea de august, iar Mureșul curgea lin ca de veacuri Valea rîului însă nu mai era liniștită. Încă înainte de a se crăpa de ziuă, văzduhul era străpuns de hăulul oamenilor ce-și îndemneau vitele în jug, de scîrțitul carurilor încărcate ce se îndreptau spre bazele de recepționare.

La baza de recepționare „Unirea”, din raionul Aiud, munca începe o dată cu răsăritul soarelui. Șeful bazei, Nicolae Zăinescu, și Ștefan Bihary, magazionerul, ascultă zgomotele care vestesc apropierea carurilor. La această bază, își predau cotele țărani individuali, întovărășiții și colectivității din cinci comune. Ciugud, Decea, Lunca Mureșului, Războieni și Unirea. Romîni și maghiari, cu carele în aceleași convoaie, opresc în fața magaziei, descarcă și-și deslegă sacii, pentru ca fetele de la laborator să ia probe și să facă analiza boabelor. Se întind pe masa albă a laboratorului să primească probele și să treacă la analiză. Cînd Ion Vaida din comuna Unirea și-a deslegat sacul cu grâu adus drept cotă la stat, s-a și văzut mullimea de neghină și mazărice.

— Asemenea grâu nu putem primi în magazie, i-a spus șeful bazei. Cum se face de-i așa murdar?

— Nu l-am plivit, tovarășe! Ce mai pot face?
— Acum ce să mai faci? Trage carul și curăță grajdul. Avem trier, avem și machină și serpentină.

Omul s-a scarpinat după cap și s-a apucat de lucru. Îi era necaz pentru că se nimerise singurul din convoi cu grăul murdar și se făcuse de ocară în fața oamenilor. Și apoi nu numai grăul de cotă era așa, ci tot grăul lui de acasă „Așa pline dai tu la copii, mări Vaida?” l-ar fi putut întreba cineva. Și pe drept cuvînt. Necazul lui Vaida Ion nu-l au însă mulți. Prin partea locului oamenii au învățat cum să-și lucreze ogoarele, se folosesc de mașinile S.M.T.-ului, își îngrijesc pămîntul după sfaturile tehnicienilor și după sfaturile scrise pe care statul nostru popular are grijă să le răspundească pînă în ultimul sat, prin broșuri și ziare. Unii le folosesc cu pricepere, alții le mai privesc încă cu puțin interes. În scurtă vreme însă, toți vor trebui să muncească cu socoteală, căci „obrazul subțire, cu muncă se ține” și nimănu nu-i convine să rosească în laborator, să i coacă nevasta pline neagră și lipicioasă, ba să mai învîrtească și la trierul bazelor de recepție. Muncești bine, scoți bine. Aceasta este un adevăr ușor de recunoscut. Iată de pildă doi țărani din același convoi, care au venit din comuna Lunca Mureșului: Naghy Lu-

dovic și Sebestin Petre. Au sacii lîngă cîntar și cîntăresc.

— Cit ai făcut la hectar, întrebă magazionerul pe Naghy Ludovic.

— 2000 — răspunde omul, privind-și sacii cu grâu.

— Și dumneata?
Sebestin Petre întrezie cu răspunsul.

— Eu am scos numai 900.

Pămînturile oamenilor sînt pe același cîmp. Numai că altfel a lucrat unul și altfel celălalt. Naghy Ludovic a semănat cu semănătoarea sămînță bună, pe care a primit-o de la stat, și-a arat ogorul de două ori și apoi l-a îngrășat de două ori: toamna cu gunoi de grajd, iar primăvara cu superfosfat pe care l-a luat de la cooperativa din comună. Și-a plivit apoi holda cum trebuie. Sebestin Petre n-a înțeles că pămîntul bine lucrat și îngrășat dă mai mult grâu la hectar. Acum înțelege, iar pentru la anul va căuta să scoată și el mai mult rod. La asta se gîndește el și zîmbeste încurcat, după ce este nevoit să recunoască priceperea vecinului. Zîmbesc și cei din jur...

Munca de la baza de re-

se mindrește parcă Cocu Eugenia, delegată de convoi, gîndindu-se că din cele 10 va mai conduce și ea, măcar 5 sau 6.

În ziua aceea, pînă la amiază, sosiseră 5 convoaie: din Unirea cu 34 de care, din Decea cu 10 care, din Lunca Mureșului cu 22, din Ciugud cu 28 și altul mai mic, de 4 care, din Urminii, un sat ce ține de comuna Decea. Oamenii își înțeleg datoria pe care o au față de stat și-și aduc cotele la vreme, iar gospodăriile colective și întovărășirile agricole sînt pline de bunăcredință. Gospodăria colectivă din Unirea și-a achitat de pildă toate cotele de păioase.

Baza de recepționare „Unirea” primise în magazin pînă la 15 august mai mult de jumătate din cantitatea planificată pe raza celor 5 comune care țîn de ea. În magazia kmensă a bazei mormanele de grâu, turnate acolo pe două sau trei calități, se întind cu toată frumusețea lor și-ți crește în suflet mindria pentru vrednicia celor ce fac să rodească cîmpurile țării.

GEORGE NESTOR

Cuvinte încruciate

Impărțirea avansurilor

Orizontal: 1. O prilejuieste împărțirea avansului de 40 la sută — Primesc noi membri în gospodărie 2. Il au țărani care-și lucrează pămîntul după metode avansate. — Se dobîndeste muncind în colectivă 3. Ei sînt povara căruțelor încărcate cu saci — Recolte imbelsugate — Resedința vinurilor — Irina. — alintată! 4. A se înscrie în colectivă sau întovărășire — Posezi 5. Pronume posesiv 6. Piedica tractoarelor 6 Munții Urali — Măsură japoneză — Ren fără cap. — Liniștle 7 A mișca anevoie — Porțione de arătură pe care o făceau înainte țărani la boieri și pentru care nu primeau nici o lețcaie. 8 Pronume. — Așa se muncește pe pămînturile fără haturi — Dînsul. 9. Partea de sus a unei redute. — Cașă alpinștilor. 10 Soborul colectivștilor. 11. Nume feminin. 12. Fir. — Unitate de măsură pentru pămîntul arabil. 13. Interjecție. — Se dau ca avans lunar sau trimestrial colectivștilor buni gospodari. — Negație. 14. Plantă sau pronume posesiv. — Opusul fictivului. 15. Soare egiptean. — Cea cooperatistă dă rezultate mai bune. 16. Sacul colectivștilui în sfadă cu vrednicia!

Pe scriu corespondenții

Livada de pomi pitici

Andrei Berezi, iscusit pomicultor din Oradea, experimentează în livada sa creșterea pomilor pitici. Acest soi de pomi se pun mult mai de vreme pe rod, la 2-3 ani, și se plantează în livadă la distanțe mai mici. Calitatea fructelor acestor pomi pitici nu-i cu nimic mai prejos față de cea a pomilor obișnuiți.

Această învățătură a căpătat-o Andrei Berezi din noile cărți de pomicultură. Și așa cum a învățat, a încercat să facă și el în livada sa: a alătoit toți pomii pe portaltoi din soiuri pitice.

Frumusețea micii livezi a micirunistului amator orădean, veniturile însemnate de care le capătă din vânzarea fructelor, au atras curiozitatea multor pomicultori de prin satele ardelenești. Astfel, peste 10.000 de săteni au vi-

zitat livada pitică din Oradea. Si toți s-au minunat de cele văzute acolo. Mulți dintre vizitatori, o dată aiunși acasă, au și început munca de amenajare a unor livezi cu pomi pitici. În sprijinul lor vin și pepinierele pomicole

din regiune, care au început să producă materialul săditor necesar.

Ing. agr. IOAN ROCSIN

R. P. R.

INSEMNARI

Comori de artă populară

Zile, luni, dacă nu ani întregi i-ar trebui unui călător să...

Dar iată că Expoziția republicană de artă populară deschisă de curind în București...

De la spuma de borangic a maramelor oltenesti până la vestele de dîmie ale muntenilor...

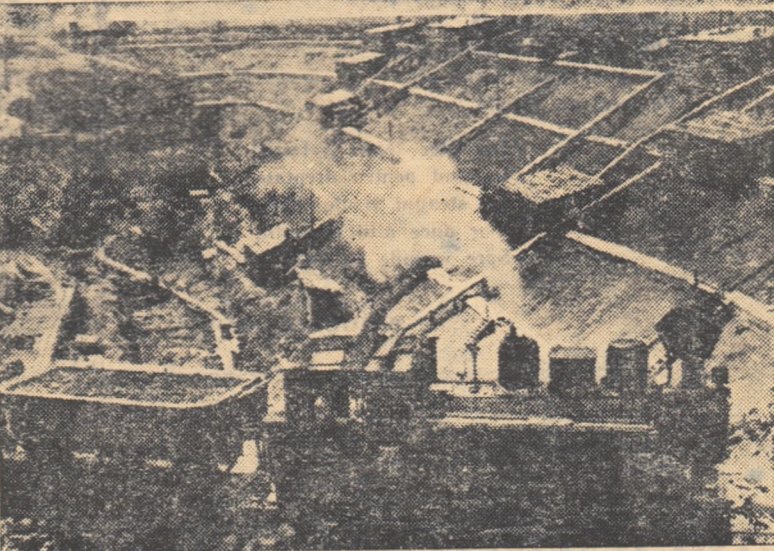
Iar un panou așezat într-una din săli aduce la cunoștința privitorilor că la diferitele faze ale Expoziției republicane...

SORIN PETRESCU

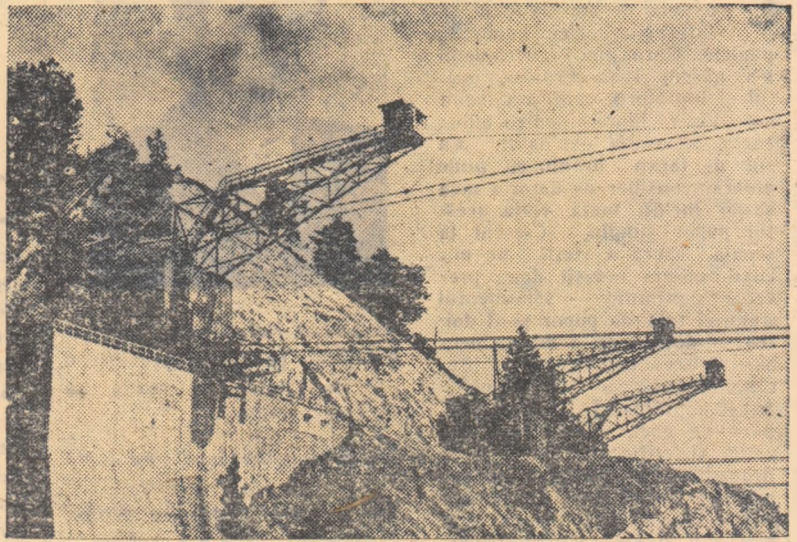
TRAIAN LALESCU

Aruncîndu-ți privirea asupra titlului acestuia, să nu crezi, cititorule, că el a fost desprins cumva dintr-o povestire fantastică...

Totul este uriaș la Bicz. Cu betonul necesar construirii barajului s-ar putea zidi pe o distanță de aproximativ 2000 de kilometri un perete de înălțimea omului călare...

Odată cu betonările se execută sub nivelul Bistriței lucrările — în întregime mecanizate — de excavare a fundației barajului.

Pe versantul muntelui, se înalță turnurile macaralelor funiculare de la baraj, cu care se transportă benele cu beton.

PE MATCA VIITOAREI MĂRI DE LA POALELE CEHLĂULUI

că acea legătură „intimă”, cum o numesc hidrotehnicienii, nu s-a plăsmuit numai între munte și fundația barajului...

„Nu te pierde în nolanul impresiilor pe care le capeți alci, m-a sfătuit un hidrotehnician. Dacă vrei să scrii ceva frumos despre noi, scrie că pe șantierul acesta semnele provizoratului au...

temeiat căminurile. Pe vremea cînd regele stăpînea și jecmănea pădurile bistrițene, la Bicz nu se înregistrau nici șapte căsătorii pe an...

Chiar cînd apele Bistriței, călăuzite pe canalul „de fugă”, vor iriga pămînturile fertile din sudul Moldovei și nordul Bărăganului...

În fabricile de azbociment, oxigen, în marele complex forestier de la Vaduri, copiii constructorilor de astăzi vor vorbi peste ani unel alte generații de gazetari...

N. CULCEA

Veghează

rare bat tam-tamuri barabarii...

mult se întinde pe zare păcii splendid curcubeu...

știrbă-i năprca. Gîngavă, șuieră ura mai greu...

SORIN PETRESCU

TRAIAN LALESCU

ȘANTIER

oprit din nou. O fi oare n-are cum a scris? De înătos n-are ce zice, e să-tos tu.

Dar e bine pe șantier? Păi, e bine, sigur, n-are de zice. El de muncă n-are n-are...

Reportaj de M. Caranfil

Art. II place să-l viziteze peși îl copleșește. Dar Galațiul de azi o să fie și mai rumos mline. Tocmai de aceea ei, brigadierii, au venit...

acolo-i și veselia. Iar eu aș vrea să adaug că acolo unde-i veselie e și muncă avîntată, plină de izbînză.

Și Ion Ciobotaru scrie mai departe... Apoi, recitește în gînd ce-a scris: „Sînt sănătos, o duc bine, de mincare nu mă vait...”

E drept că la început mîncarea nu prea era cum trebuie. De cînd s-a schimbat însă bucătărul, e bună. Cu dormitorul la fel. Paturi curate, cu două rînduri de cearceafuri. Numai că pînă s-o face tabăra brigadierilor, se vor mai odihni în sala asta mare. Dar se face tabăra, cu barăci frumoase...

„Mi-e tare dor de acasă. Dar mă iau cu băieții și uit... Nici nu știu cum trece vremea... Acum închei, că trebuie să intru în schimb. Ah, dacă m-ați vedea sus pe schele, în bătaia vîntului... Ce frumoasă-i munca, atunci cînd o faci din toată inima!... Și cît de ușoară ți se pare!... Cînd am să trec pe-aici peste cîțiva ani, am să fiu tare mîndru că la temelii acestor blocuri frumoase, am pus și eu, cu mîna mea, o cărămidă...”

Și așa, a scris Ion Ciobotaru, cu emoție, prima lui scrisoare.

întea acestor impresionante cifre, materializate în munți de beton și de steril excavat, omul pare de-a dreptul pitic. Și totuși, el este acela care desăvîrșește aceste uriașe construcții energetice din valea Bistriței. Dimensiunea forței lui este, de aceea, cu deosebire impresiionantă.

Ar fi greu, aproape cu neputință, ca poposind la Bicz să te oprești cu precădere asupra unui anumit constructor. Mulți zlarîști, oameni de artă sau simpli vizitatori se vor fi întrebât a nume care dintre constructorii hidrocentralei „V.I. Lenin” cheltuesc un plus de energie și începere față de tovarășii lor de șantier. Oare Gavrilă Pasca, mînerul Eroii al muncii socialiste? Oare brigada lui Ștefan Kozac, care face adevărate minuni în batardoul situat la mulți metri sub nivelul Bistriței? Sau poate vestitul șofer sutamiist Ion Brăescu? Desigur că și aceștia. Dar nu numai ei. Impresia sigură, de neșters, pe care ți-o dă șantierul, este aceea a unui susținut efort colectiv, în cadrul cărului — așa cum din modestie îți va spune orice constructor — „flecăre dă tot ce poate”. E limpede

început să dispară...” Iată, într-adevăr, trăsătura dominantă a vieții de șantier, trăsătură care concentrează într-o reprezentare unică vîlmășagul de senzații care te copleșesc la Bicz. Fluctuația brațelor de muncă a încetat. Constructorii și-au în-

Cintecul doinei. Frunzuliță joasă fragă, Doinuțiță doină dragă, Cîntă-ți astăzi cîntecu' Ce n-ai drag ca sufletu'. Azi ascultă vîi și munți Doino cîntul care-l cînți Cînt de viață înflorită, Cînt de pace întărită. Dor de pace tu cînd cînți, Doino, plînsul l-ai cîntat, L-ai cîntat și l-ai jelit, Alinînd omul trudit. In trecut prin cea robie Doino, armă de minie Ne-ai fost pentru fiecare, Că ne cîntai ce ne doare. De-acum dorul ce ne leagă, Doino, de patria dragă, Tu să-l cînți ca să-i răsune Viersul în întreaga lume. CONSTANTIN JURAVLE Țăran muncitor, comuna Bilca, raionul Rădăuți, regiunea Suceava

Să fie anulat hotărîrea tribunalului de la Karlsruhe!

Interzicerea Partidului Comunist din Germania Occidentală este, așa cum se arată în declarația C.C. al P.C.U.S., „un act antipopular care calcă în picioare drepturile și libertățile elementare ale poporului german și care urmărește înăbușirea forțelor iubitoare de pace intensificarea militarismului german agresiv care amenință securitatea popoarelor din Europa”.

Cum e și firesc, acest act antipopular a stîrnit indignare și proteste vehemente în rîndurile opiniei publice mondiale. Clasa muncitoare din întreaga lume, exprimîndu-și revolta împotriva samavolnicei sentințe de la Karlsruhe, se solidarizează cu lupta Partidului Comunist din R. F. Germană. Declarații ale partidelor comuniste și mun-

citorești, sute și sute de mitinguri, scrisori și telegrame de protest înfierează anticonstituționala sentință. Insași o serie de ziare burghize califică drept ilegală și dăunătoare sentința dată în procesul Partidului Comunist din R. F. Germană. In însăși Germania Occidentală unde autoritățile federale au intensificat acum arestările și măsurile represive, oamenii muncii își pronunță cu hotărîre indignarea.

Amploarea acestor manifestări ce cuprind sute de mii și milioane de oameni, demonstrează că omenirea este ferm decisa să bareze calea fascismului, a terorii brune și a războiului, pe care calcă azi, așa cum călca Hitler în 1933, actualii guvernanți din R. F. Germană.

În timp ce în țările capitaliste cresc profiturile marilor industriași, puterea de cumpărare a inaselor muncitoare scade. Trustman-ul: — Îndrăznește!... dacă-ți dă mina! (Desen de N. CLAUDIU)

Ca orice om cinstit, vād în sentința tribunalului de la Karlsruhe un act odios îndreptat împotriva păcii și democrației, un pas rușinos pe calea fascistării Germaniei apusene.

Acțiunea cercurilor reacționare din Germania apuseană amintește de vremurile întunecate ale anului 1933. La vremea lui și Hitler a pornit să înăbușe libertățile democratice și să nezească drumul fascismului, reprimind și scoțind în afara legii Partidul Comunist din Germania.

Se vede bine că Partidul Comunist din Germania, aprig apărător al intereselor poporului, luptător dirz pentru pace și unitate pe căi democratice a țării, este o piedică de temut în fața autorităților de la Bonn pornite pe drumul remilitarizării Germaniei apusene. Dar cercurile reacționare nu vor să țină seama de experiența istoriei. Partidul Comunist, acest detașament eroic al clasei muncitoare din Germania apuseană, nu poate fi înlăturat. Așa cum bine o spun oamenii muncii din Germania, care indiferent de orientarea lor politică sînt alături în aceste clipe grele de comuniști. — Partidul Comunist German există și va exista.

Situația de astăzi nu se poate compara cu cea din anul 1933. În zilele noastre, mișcarea muncitorească internațională este unită și mult mai puternică. Clasa muncitoare din Germania și împreună cu ea mase largi de diferite categorii sociale constituie o forță în stare să bareze drumul fascismului.

Vestea interzicerii Partidului Comunist din Germania a umplut de mînie inimile tuturor locuitorilor comunei noastre, în cea mai mare parte germani. Noi n-am uitat cît rău a pricinuit germanilor și popoarelor lumii, fascismul. Ne simțim alături de comuniști și întreaga muncitorime din Germania care luptă pentru apărarea păcii, libertății și dezvoltarea democratică a țării. Condamnăm cu toată țaria sentința ilegală de la Karlsruhe, Cerem ca acestui atentat odios îndreptat împotriva libertății poporului german, să i se pună capăt. Să fie anulat hotărîrea tribunalului de la Karlsruhe.

MERSDORF LUDOVIC
profesor la școala germană de 7 ani din comuna Giarmata, raionul Timișoara

Prin Cehoslovacia

Ceea ce caracterizează în primul rînd economia Cehoslovaciei, este cred puternica dezvoltare a industriei

În marile orase ca Praga, Brno și Bratislava casele străvechi cu porți bohite, bisericile seculare cu turle auz-castelele semete din vremea de mult apuse, și clădirile moderne cu multe ferestri și etaje, sînt aproape deopotrivă înegrite de fumul ce se înalță zi și noapte din pădurea de coșuri ale fabricilor și uzinelor. Cînd vizitezi mulțimea de magazine din orase rămii uimit de tot ce înalțăta industrie a Cehoslovaciei dăruiește cetățeanului cehoslovac pentru a-i face viața zi de zi mai bună, mai ușoară. De pildă, în marele magazin „Dunaj” din Bratislava înțîneste o abundență de mărfuri la preturi foarte accesibile. Găsești acolo de la renumitele creioane Hardtmuth, perile de dinți de nylon și ochelarii de soare pînă la aspiratoarele de praf și răcitoarele electrice, mașinile de spălat rufe și aparatele de televiziune, toate produsele necesare pentru îmbunătățirea vieții omului.

Dar succesele industriei socialiste din Cehoslovacia se răsfrîng nu numai asupra vieții orășenilor. Am pornit într-o dimineață cu mașina pe soseaua ce străbate întregul podis al Boemiei, legînd ca-

pitala țării. Praga, de vestitele stațiuni balneare Mariánske Lázně și Karlovy Vary, din apropierea graniței apusene. Soseaua asfaltată trece pe lângă ogoare unde pe atunci, la sfîrșitul lunii iunie, semănăturile erau mult în urma celor de la noi. Parte din cauza pămîntului pietros și sărăcăcios ce îmbracă podisul, parte din cauza cliimei mult mai reci decît cea de la noi din țară. Pe ogoare am văzut mișcîndu-se greoaie nemumărate

Note de drum

mașini agricole și agregate de tot felul. Iar la umbra pomilor ce despart soseaua de ogoare am zărit o mulțime de camioane, motocicletele și biciclete. Am crezut întii că e vorba de excursioniști și mare mi-a fost mirarea cînd am aflat că toate aceste vehicule sînt folosite de țărani muncitori colectivisti sau de gospodării individuale pentru a veni din sate la munca pe ogor. Mărturisesc că la început mi se părea că în Cehoslovacia nu există sate. Si nu e de mirare. Satele străbătute în goana mașinii par oricărui om venit de la noi mici orășele. În primul rînd pentru că în mai fiecare din ele descoperi cîte unul sau mai multe coșuri de fa-

Conferința de la Londra și-a încheiat lucrările

După discuții de o săptămînă, conferința de la Londra și-a încheiat lucrările.

La Londra puterile apusene veniseră cu un plan bine stabilit pentru a-și impune punctul de vedere, plan care însă a eșuat. Discuțiile nu s-au desfășurat după prevederile lor potrivit cărora Egiptul trebuia înfierat ca „îndrăznic” să naționalizeze Canalul de Suez, adică un bun care-i aparține. Dimpotrivă, majoritatea participanților la conferință au recunoscut dreptul firesc al Egiptului de a naționaliza Canalul de Suez.

Discuțiile purtate la Londra au pus față în față două poziții deosebite în rezolvarea problemei Canalului de Suez. Una dintre poziții a fost cea reprezentată de India, susținută de Uniunea Sovietică, Indonezia și Ceylon, țări ce reprezintă 700.000.000 de oameni. Propunerea Indiei pornește de la principiul recunoașterii și respectării drepturilor suverane ale Egiptului ca singurul îndreptățit să administreze Canalul de Suez. Propunerea Indiei

ține seama și de faptul că navigația liberă și în bune condițiuni pe Canal interesează un număr însemnat de alte state și prevede crearea unui consiliu consultativ care să reprezinte pe toți beneficiarii Canalului.

Cealaltă poziție a fost reprezentată de puterile apusene sub denumirea așa zisului „plan Dulles”. Acest proiect nu ține seama de interesele legitime ale Egiptului. „Planul Dulles” prevede ca administrația Canalului de Suez să fie luată din mîinile Egiptului și dată pe mîinile unui organ internațional. Cu alte cuvinte, planul a-

merican urmărește stabilirea în Egipt a unor forme colonialiste. Spre stîrșitul conferinței, reprezentantul Noii Zeelande a cerut ca Egiptului să-i fie înmînat numai planul american, nesocotindu-se propunerea Indiei. Această încercare n-a reușit însă. Guvernului egiptean i s-a adus la cunoștință stenograma completă a lucrărilor.

Conferința de la Londra a arătat că rezolvarea problemei Canalului de Suez nu poate fi făcută decit pe calea tratativei, or, respectînd interesele Egiptului ca stat suveran.

NOTE POLITICE

„Misteriosul Karo destăinuiește”

Din senin, din iarbă verde, ziarele reacționare burghize scornesc, la comandă, cele mai năstrușnice minciuni. Insașiînd verzi și uscate, ziariștii certați cu adevărul încearcă să po-negrească Uniunea Sovietică și celelalte state socialiste. Că de cele mai multe ori plămămirile lor sînt date repede în vileag, ne-o dovedește și următoarea întimplare petrecută în Germania apuseană.

„Misteriosul ofițer de origine finlandeză René de Marcou, de pe un vas comercial al R. D. Germane, destăinuiește”. Sub acest titlu o serie de ziare din Germania apuseană au făcut multă zărvă în coloanele lor. Chipurile, acest „misterios ofițer de origine finlandeză” ar fi știind sigur că „flota comercială a R. D. Germane transportă arme în Egipt”.

„Misteriosul ofițer” aștează morții să treacă nevăzută. Îndeosebi nu voia să dea ochi cu fotografiile Avea el ce avea cu ei. Dar vorba cea, de ce ție frică

A. STANCIU

Marfă vie

nu scapi. Fotografii tot i-au făcut pocinogul. Unul din ei a reușit să-l înfilnească și să-i publice fotografia în gazetă.

De aci s-a tras ponosul atît „ofițerului de origine finlandeză” cît și nu mai puțin „misterioaser” înscenări a ziarelor vest-germane. „Misteriosul” s-a dovedit a fi o figură cunoscută, un oarecare Karo, urmărit de organele judiciare din Germania apuseană pentru escrocherie. O dată aflat „misterul”, s-a desumflat și întreaga plămămiră despre „arme pentru Egipt” și așa zisul vapor comercial al R. D. Germane care le-ar fi transportat. Totuși nu era decît minciună goală.

Poate că escrocul să fi ajuns acum acolo unde-i este locul. Ziariștii vest-germani care au susținut minciuna, tac chilic. Să le fie rușine că s-au lăsat păcăliți de un escroc? Sau cumva le este teamă că organizatorii acestei mișcări pot fi arătați cu degetul? Ziarele vest-germane „atît de bine informate” se multumesc să tacă.

A. VASILESCU

Că în America s-au vindut și se vind copiii (uneori cu un preț mai mic decît al unui cîine de salon), nu știam de mult. Ailăm însă că în Statele Unite comerțul cu copii a devenit acum o treabă organizată, cu firme, cu reclame și cu „agenți achizitori” care procură „marfa”. Ei cerce-tează gările „maternității”, uzinele în căutarea tinerelor mame împovărate de nevoi, cărora le propun acest tîrg neomenos. În ziare apar reclame cu aspect caritabil, care ascund în realitate intenții criminale: „Casă particulară pentru tîiere femei nevoioase”; „Adopțiuni asigurate și cheltuieli rambursate” etc.

O anchetă a autorităților americane (a-semenea anchete se fac abia cînd lucrurile au întrecut orice măsură), a stabilit că vînzarea copiilor se practică pe întreg teritoriul S.U.A., principalele centre fiind în Chicago, Miami, New-York, Los Angeles, Oklahoma. Organizațiile de aici vind pînă la 15.000 de copii anual, mcasînd tot anul, de pe urma nenorociților minori smulși din brațele mamei lor 10.000.000 de dolari.

NATIVITATE ȘI UMOR

Fabule în proză de Valentin Șumov

UN SFAT PREȚIOS

Intr-o zi vrabia se plînsese ursului:

— Mă supără mereu păsările.
— N-ai decît să răcnești o dată la ele! — o sătului Moș Martin.

MAGARUL SOLIDAR

Văzindu-l că plînge, taurul îl întrebă pe măgar:

— Ce motiv ai să plîngi?
— Am auzi; că a secat riul.
— Și ce-i cu asta?
— Cum ce? Nu mai au rațele unde să inoate!

Și măgarul se porni să plîngă și mai rău.

Nu văd ce legătură ai tu cu treaba asta!

— Mda... să știți că ai dreptate... Uite la asta nu m-am gândit, răspunse contrariat măgarul.

„Ghicitor” sigur

— Privind bobul, am ghicit imediat că Marin o să culeagă o recoltă frumoasă.

— Cum? I-ai ghicit în bob?
— Nu, i-am ghicit în... bea-be: înainte de a le însămînta, a dat beabele la selecționat și tratat...

Epigrame

Tovarășului Ion Bită, președintele sfatului popular din Grumezoaia, raionul Huși, din vina căruia maternitatea n-a fost dată în funcțiune, lipsindu-i podelele.

După cele întâmplate, bănuim că nu te miri Dacă la maternitate Se nasc doar... nemulțumiri.

Secția agricolă a sfatului popular raional Negrești trăgănează de două luni numirea șefului punctului agricol Scheia.

Punctul cela cu pricina De mult timp este defunct. Căci nici cei ce poartă vina Încă n-au fost puși la... punct.

Farmacista Bădulescu din Stilpeni, raionul Muscel, deschide farmacia cu mare întârziere.

Cum acestea nu sînt fleacuri, Ne-ntrebăm mirați acu: Pentru alții are leacuri, Însă pentru dînsa nu?

V. D. POPA

Ghici, ghicitoarea mea:

— Ce se întîmplă cînd se închid cărțile în bibliotecă?
— Se deschid cărțile... ghicitoareii!

(Desen de H. LERU)

A visat lămîie

Se minunează cei din casă de mult ce visează Maxim. Lui nu-i trebuie teatru sau cinematograful. Vrea omul să se distreze? Se culcă. Și dacă se culcă, visează. La cinematograful, vezi un film în două ceasuri, pe cînd Maxim vede șapte vise într-un singur somn. Numai ce-l auzi:

— Tii! Cite am mai visat: ploaie, soacră, mărgele, cocostîrc, bani, căciulă, pitpalac. Asta înseamnă: necaz, bucurie, lacrimi, chef, pagubă, ciștig, musafir.

Pentru Maxim, nu există vise care să nu-și aibă tilcul lui. Ploaja aduce necaz, soacră bucurie, iar pitpalacul musafir.

Dar lămîia ce aduce? Astăzi, Maxim a visat lămîie, dar ce aduce asta, nu știe.

— Nevastă, ce e cînd visezi lămîie?

— Ce să fie? Vis!

Nevasta nu se pricepe la vise. Poate se pricepe vechnii:

— Ce înseamnă cînd visezi lămîie?

— Înseamnă că ai dormit.

Ha-ha!

Nici vecinii nu se pricepe la vise. Dar Maxim nu se dă bătut. Întrebă, întrebă mereu și pînă la urmă tot găsește pe careva să-i talmăcească visul.

Pe cine credeți? Pe cine nici n-a bănuit: pe Ignat, brigadierul. Ignat nu-i ride în nas ce ceilalți. Îl ascultă cu luare a-

minte întrebarea: „Ce înseamnă cînd visezi lămîie?”

— Da' cine a visat lămîie, necne Maxime?

— Eu.

— Cînd?

— Chiar adineauri. Nici două ceasuri nu sînt.

Brigadierul elatină din cap:

— Nu-i a bine. Știi ce prevestește asta?

— Ce prevestește?

— Pacoste. Recolită proastă la toamnă, iaca ce prevestește.

— Crezi?

— Sigur. E semn că o să ai recolită proastă.

Maxim îl privi neîncredător. Nu cumva brigadierul își bate joc de el?

— Hm, ia spune-mi: a mai visat cineva lămîie, sau de unde știi?

— Ce să știu?

— Precizarea, frațe. Recolita proastă...

— Păi, singur ai spus-o.

— Fu?

— Vezi bine. N-ai spus că acum două ore visai lămîie?

Acu-i ceasul unu. Se chiamă că la unsprezece dormea încă.

De unde vrei să culegi roade, cînd te prinde amiaza dormind,

iar după amiaza umblind ceasuri încheiate ca să-ți lămu-rești năzdrăvniile visate?

Maxim a rămas năuc, privind la brigadier, fără să poată spune o vorbă. Nici n-avea ce să mai zică: îi tilcuisese bine visul.

Teatru de buzunar

Lenea e cucoană mare...

— Scurtă comedie tragică în două acte —

ACTUL I

A: — Nu mergi la lucru?
B: — Azi e marți și sînt trei ceasuri rele. Nu încep lucrul marțea.

ACTUL II

(a doua zi)

A: — Astăzi poți începe lu-

cru, că e miercuri, zi ușoară.

B: — Ei și ce dacă e zi ușoară? Crezi că mă iau eu după superstiții de astea?!
(Comedia se termină aici. Partea tragică e la stringerea recoltei lui B).

DIABOLUL DINTRE ZIDURI

Intinericul coborise peste fire. Ceva ca o piclă fumurie învăluși și zidurile puștii ale fostului castel „Martinuzy”. Peste sat se așternu liniștea.

— Și cum a fost în noaptea aia... — dădu să întrebe unul pe nume Birsan, cînd un țipăt ascuțit și prelung de uliu pă-

săresc îi îngheță întrebarea pe buze. Oamenii aflați la seza-toare în ogradă lui moș Avram se înfiorară.

— Cum să fie?—curmă moș Avram liniștea apăsătoare care se lăsase. Mă întorceam acasă cu baba mea Frăsia, fie iertată, și ca să scurtăm drumul, o luaram pe poteca de lingă zidurile castelului. Se iscuse vreme rea și ploaia cu găleata. Era cam pe la miezul nopții. Deodată simții cum mă apucă Frăsia de mină și mă strînse.

— Ai auzit Avrame? Parcă geme cineva.

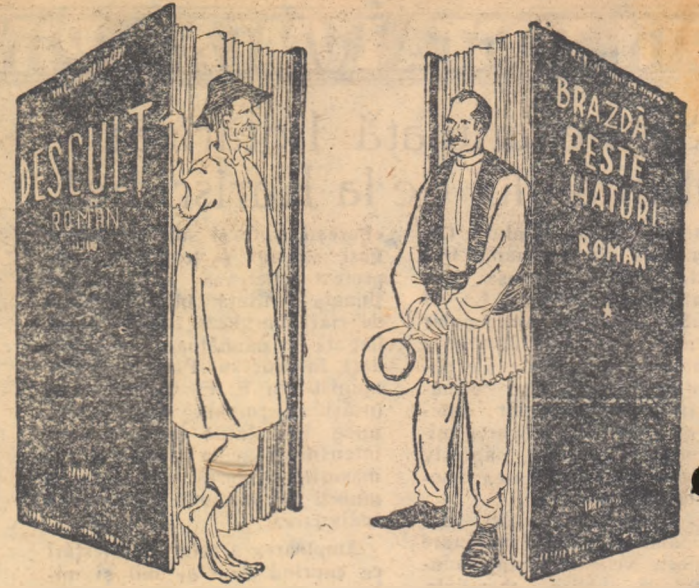
— Ți se năzare, tu femeie — i-o întorsei eu cu inima chir-cită, fiindcă auzisem și eu gemătul acela chiar lingă noi.

— Fă-ți cruce Avrame — imi zice iar femeia — o fi „ucigă-l toaca dintre ziduri”!

La un moment dat nu știu cum fac și alunc scăpînd pușca de pe umăr. Mă aplec s-o caut, blăstămînd în gînd toți diavolii, și ce credeți că-mi întîlnesc miinite? În loc de pușcă, ating un ghemotoc puros și umed care mișcă lingă picioarele mele. Fricos nu sînt, mă știți, dar simții cum mă trec fiorii. Scotă diavolul niște sunete de-ți îngheța inima.

— Trage cu pușca Avrame— zise femeia.

Mă încumetai să mă aplec iarăși, găsii pușca, o ridic, pul degetul pe trăgaci și la o scăpărare de fulger trag în ghe-

— Mă bucur nepoate, privindu-te. Imi vād visul cu ochii...
(Desen de V. VASILIU)

PERSECUTATUL

De cînd mă știu aici în sat
Am fost și sînt persecutat;
De cine, și de ce, și cum?
Păi tocmai de-asta vreau acum
Ca să dezbatem în discuții
Ce-nseamnă-aceste persecuții.

Brigadierul, bunăoară,
În cîmp, o normă de-mi măsoară,
Atît, c-un centimetru doar,
Tot mă înșală la... hectar.
Păi poți să mai muncești? Nu poți,
Cînd ești persecutat de toți!

Pe la cîmîn, ai din brigadă,
Mi-au pus o tinichea de coadă,
Spunînd pe șleau că-s camplon
Peste codaii din raion;
Și asta încă n-ar fi totul,
Dar cine-a spus-o? Chiar nepotul!
Nepotul meu! Da, da, s-o știți!
Păi cîc să mal crești copii,
Ba să-ți mai faci și nepoți,
Ca să te persecute toți!

De-nîrzii eu o clipă doară,
De ce n-așteaptă trenu-n gară?
Ca să mă facă el pe mine
S-aștept un altul mult și bine!
Păi vezi? De ce-mi-s tocmai eu
Persecutat de... cheferu?

Nevastă-mea e dracu' gol!
Mă ia la rost de cum mă scol:
Ba vezi de oi, ba adă apă,
Ba taie-un lemn, ba drege-o sapă...
Și-așa, persecutat de toți,
Poți să mai faci ceva?... Cum? Poți?
Chiar poți? Și-o spu în gura mare?
Poftim: din nou persecutare!!!

Cronică rimată
de
PETRE POPA

mina pe animal. L-am pipăit pe spate, pe cap, la tot. S'ătea liniștit. Cum l-am ridicat, nu știu. M-am pomenit deodată cu el în brațe, strîngîndu-l mal mult de frică. — Hai să p-o-căm — îi spun Frăsiei, care în'emnise de groază.

Moș Avram tăcu anume. Celalți erau toți cu răsuflarea tăiată. Trecu o bucată de vreme pînă cînd îndrăzni cineva să tulbure liniștea.

— Și pe urmă?

— Am ajuns acasă și l-am băgat în coteș. De cițiva ani nu mai avusesem porc în curtea mea. Cum de ajunsese godacul ăla acolo, al cui era, nici pînă azi n-am aflat. L-am pus pe mîncare și în anul ăla am tăiat cel mai frumos porc din sat: avea peste 250 de kile. Diavol, nu glumă!

C. MUNTEANU

